

A l'excel·lent pianista Maria F. Canals

La sala està ja plena de gent encuriosida.
Les seves mans molt blanques al teclat s'han posat.
Ni la més lleu remor fereix la fina oïda,
Un silenci pregon s'estén amb ansietat.

Quina bella cadència hi ha en la dansa primera,
El públic que l'escolta en resta embadalit.
Nous horitzons els oïes d'un món ple de quimera,
Embolcallat de somnis, de cara l'infinit.

I de les mans de fada surgeix nova cançó:
En mitj de la boscuria la canta el rierol
Que al arribar al jardí, es torna brollador,
Etot daurant-li les oïgues el darrer raig del sol.

I quan ja l'últim so' es perd dins l'ample espai
De peus tot hom s'adama amb un boig pensí
Et sent tota commosa i més feliç que mai!
D'una molt gran artista preveient el destí.

I et mires al teclat ben amorosament
Que ell es ton millor amic en aquest dolc instant
I la ma dreta fa passu sohe d'ell molt suauement
Com mare qui acaricia a son més tendre infant...

Moutsenat Cornob

M^{ro} Pich Educacion

23743 y
Large Vila Fradera.